

Achlum roept: We want Bill

In de stormende regen spreekt Bill Clinton een uitdunmend publiek toe. FOTOS: LC/SIEP VAN LINGEN

Bill Clinton op weg naar het podium in Achlum.

Geschiedenislerares Ellen Rombout van rgs Simon Vestdijk in Harlingen probeert met een groep van veertig leerlingen een handtekening van Clinton te bemachtigen. Dat lukte niet.

WMO JOSTRA

ACHLUM - Bill Clinton pleitte zaterdag in Achlum voor een betere wereld, een wereld van gedeelde verantwoordelijkheid en gelijke kansen.

Hij kwam over de Afsluitdijk, zag dat het goed was en overwon, samen met 2500 belangstellenden, vooral de elementen. Maar Bill Clinton, tussen 1992 en 2000 de 42ste president van de Verenigde Staten, stelde vooral de Achlumers een beetje teleur.

Ze hadden toch wel iets verwacht in de trant van wat zijn il-

lustere Democratische voorganger John F. Kennedy een halve eeuw geleden tijdens een bezoek aan het toenmalige West-Duitsland verklaarde: „Ich bin ein Berliner“. Maar 'ik bin in Achlumer' zat er niet in. Clinton had zelfs grote moeite met de uitspraak van 'Achlum'. Maar hij maakte veel goed met zijn openingszin: „I love The Netherlands“.

Daar hadden de weergoden geen boodschap aan. Clinton stond onder een aftak op een podium, donker pak, gele das. De toeschouwers stonden in de wei en hadden een parapluwerbod. Het was weliswaar stormachtig

geweest in het dorp dat zaterdag het centrum van de wereld leek te zijn, maar het bleef droog. Een half uur voor zijn komst opende de hemel zich. Alsof de weergoden wilden aangeven dat de boeren in dit deel van de wereld toch echt belangrijker zijn dan een voormalig president van het machtigste land op aarde.

De regen was de reden dat Willem van Duin, voorzitter van de raad van bestuur van Eureko/Achmea, tijdens een veel te lang betoog over meer solidariteit en tolerantie in de samenleving, werd weggeklapt door het publiek. Dat maakte met drie woorden duidel-

ijk waarvoor het naar Achlum was gekomen: „We want Bill!“

Diens betoog was doorspekt van het slechte in de wereld en het goede in de mens. Immers, hij houdt zich tegenwoordig vooral bezig met armoedebestrijding (Haiti), met de aanpak van aids en hiv (Afrika) en met klimaatverandering (de hele wereld). En daarvoor is veel solidariteit nodig, het hoofdthema van de Conventie en de Verklaring van Achlum.

Clinton bestempelde ongelijkheid, instabiliteit en onhoudbaarheid - met name van het klimaat - als de drie grote wereldproblemen. De enige manier om die proble-

men op te lossen is een wereld van meer onderlinge afhankelijkheid, gedeelde verantwoordelijkheid en gelijke kansen voor iedereen. Daarvoor moeten de huidige systemen op de helling, want degenen die deze systemen in stand houden „betoven ons en onze kinderen van een betere toekomst“.

„Vind een manier om de toekomst met elkaar te delen“, drukt Clinton de huidige wereldleiders op het hart. „Het is onmogelijk om elkaar te negeren. Gemeenschappelijke menselijkheid is veel belangrijker dan het benadrukken van verschillen.“

> pagina 15